

— Азъ ще се посвѣтвамъ съ жена си, отговорилъ той най-послѣ, и утрѣ ще дойда да ти кажа.

Той взелъ храната и се върналъ въ бѣдната си колиба, кждѣто заедно съ жена си се нахранили хубавичко и поблагодарили Богу за благодарѣнието. Слѣдъ това тѣ се посвѣтвали за паритѣ и, макаръ искушението да било много голѣмо да се получатъ наведнажъ сто монети, тѣ рѣшили, че е по-добрѣ да се получи по честенъ начинъ една монета, и отказали отъ стотѣ.

Бѣднякътъ, съгласно условието, дошълъ отново при отшелника и му съобщилъ взетото рѣшение.

Добриятъ монахъ му далъ двѣ монети.

— Вземи тия пари, — казалъ той, — и Богъ да ти помага.

Бѣднякътъ си тръгналъ зарадванъ. По пжтя за дома си той срѣщналъ двѣ момчета, които се биели ужасно. Тѣ се удряли съ страшна сила, и кръвъ текла по лицата имъ. Бѣдниятъ човѣкъ се спусналъ да ги разтърве, но това още повече ожесточило момчетата.

— Защо се биете така?—завикалъ той.

— Биемъ се ей за тоя камѣкъ, — отговорило едно отъ момчетата,—азъ пръвъ го видѣхъ.

— Не,—викнало другото момче,—азъ го видѣхъ пръвъ, и той е мой!

И отново започнали да се удрятъ.

Бѣдниятъ човѣкъ се уплашилъ, че боятъ може да свърши злѣ, та имъ извикалъ:

— Слушайте, нѣ ви и на двамата по една монета и прѣстанете да мислите за камѣка. Той нѣма никаква цѣна и не е по-голѣмъ отъ орѣхъ. И вървете всѣки по своя пжтъ!

Момчетата се зарадвали, като видѣли паритѣ, и побѣгнали твърдѣ доволни.

Жената съ нетѣрпѣние чакала мжжа си на вратата на колибата. Колко разочарована останала тя, когато той ѝ донесълъ само единъ камѣкъ.

— Право да ти кажа, азъ не очаквахъ такова